~~5205~~
2235

otstarbest. Ennemuistne laul ei olnud mitte uni-
ne irisemine, ehk laisa kõri kõrisemine, mis meie
kahtlejal, julguseta, wäsinud ja ära tüdinenud
ajal tihti tarwitusel on. Ei! Ennemuistne laul
oli waese, õnnetu inimese waimu lend paremas-
se ilmasse. Meie aja kahtlus, kartus ja nõrkus
oli meie esiwanematele tundmata. Nemad
ei päästnud oma südame uksi mitte ainult
praoksile, waid tegid nad pärani lahti. Ja süs
howas sealt wägew laulu hoog, mis metsad
kõlama pani, mis üle wäljade kuuldus, mis
mööda heinamaad ja karjamaad laijale woolas,
mis küge üles ja alla hõõtsumisele kaasa käis.
Laul ja luule oli armas Eesti wahwa wanematele.
Elu oli kibe, ilm paistis neile must, kui haud,
ja kus pidiwad süs nemad seda igatsetud head
põlwe maitsma ja ilusat ilma silmitsema,
kui mitte luules ja laulus. Just sellepärast
on meie esiwanemate luule lend nüwägew,
just sellepärast laulsid nemad täijel rinnal